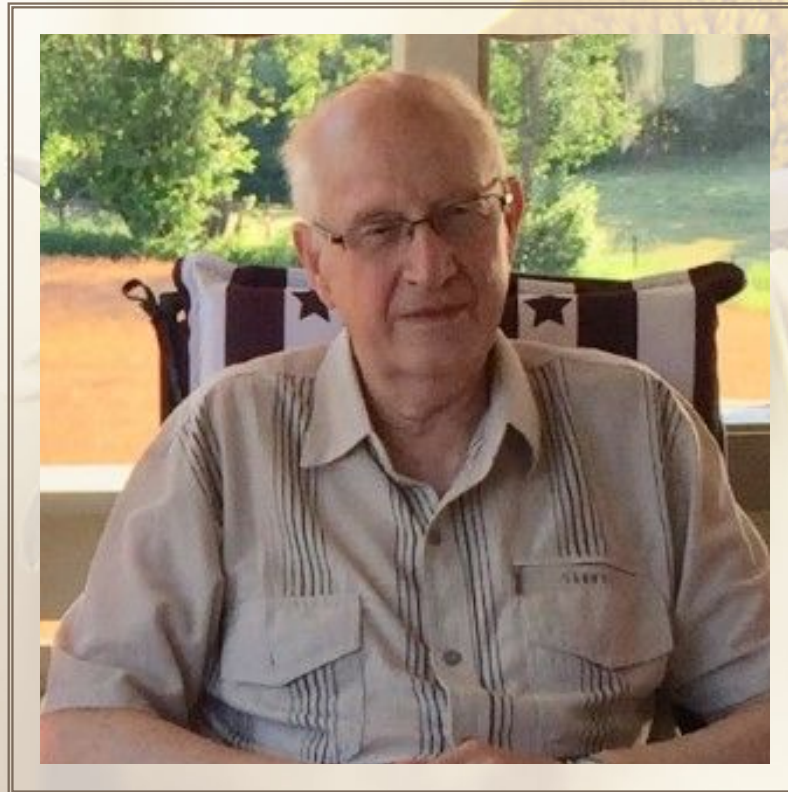

Minnebok

Arne Grøntjernet

f. 12 - 2 - 1943   d. 21 - 3 - 2023

Min kjære Arne, min gode
og snille pappa, svigerfar,
bestefar og bror

Arne Grøntjernet

født 12. februar 1943
sovnet inn i dag,
med sine nærmeste
rundt seg.
Roa, 21. mars 2023.

*Hjertet som banket for alle,
for alltid har stilnet av.
To flittige hender er foldet,
som aldri tok, men gav.
Verdig du gikk gjennom livet,
var trofast, ærlig og snill.
For alt du var for oss alle.
Vi minnes og takke deg vil.*

Marit

Kjell Arne   Hilde

Linéa Maria, Anna, Dina

Flemming

Øyvind   Lene

Vilde, Maren, Kim, Mats

Berit (søster)

Øvrig familie

Begraves fra Oppdalen kapell
torsdag 30. mars kl. 13.00.

I stedet for blomster ønskes
en gave til Kreftforeningen.

Gaven kan gis i kapellet eller
på minnesiden på jolstad.no
Velkommen til minnesamvær
på Thorbjørnrud hotell.

Oppdalen kapell

Takk for at du kom
og var sammen med oss i dag.
Takk for blomster, og takk for
gaver til Kreftforeningen.
Velkommen til minnesamvær på
Thorbjørnrud hotell.
Familien

Prest: Kristin Sundt
Organist: Oscar Mendoza
Solist: Mette Asprusten
Kirketjener: Christer Bosse

JØLSTAD

begravesbyrå

Br. Ekeberg AS
Tlf.: 61 33 20 30 - jolstad.no

Minneside

© immemortio

Arne Grøntjernet

f. 12 - 2 - 1943 d. 21 - 3 - 2023

Oppdalen kapell
torsdag 30. mars 2023

SOLOSANG

Evig hvile – B. Eidsvåg

FELLESSANG

Blott en dag, ett ögonblick i sänder,
vilken tröst vad ån som kommer på!
Allt ju vilar i min Faders händer,
skulle jag, som barn, väl ångslas då?
Han som bär för mig en faders hjärta,
giver ju åt varje nyfödd dag
dess beskärda del av fröjd och smärta,
möda, vila och behag.

Själ han är mig alla dagar nära,
för var särskild tid med särskild nåd.
Varje dags bekymmer vill han bära,
han som heter både Kraft och Råd.
Att sin dyra egendom bevara,
denna omsorg har han lagt på sig.
Som din dag, så skall din kraft ock vara,
detta löfte gav han mig.

Hjälp mig då att vila tryggt och stilla
blott vid dina löften, Herre kär,
ej min tro och ej den tröst förspilla,
som i ordet mig förvarad är.
Hjälp mig, Herre, att vad helst mig händer,
taga ur din trogna fadershand
blott en dag, ett ögonblick i sänder,
tills jag nått det goda land.

MINNEORD

SOLOSANG

Når du går – K. Bremnes

SKRIFTLESNING

FELLESSANG

Lei, milde ljøs, igjennom skoddeeim,
lei du meg fram!
Eg går i mørke natt langt frå min heim,
lei du meg fram!
Før du min fot; eg treng ei sjå min veg
så langt og vidt - eitt steg er nok åt meg.

Du veit det vel, eg bad ei alltid så:
Lei du meg fram!
Eg ville velja sjølv min veg, men no
lei du meg fram!
Eg ville leva fritt, var stolt og strid
og stor i mod - å, gløym den dårskaps tid!

Di makt hev signa meg, då veit eg visst:
Du leier enn
i myr og fjell og hei, og så til sist
ein morgon renn,
då til meg smiler engleåsyn blid,
som eg hev elska før, men mist ei tid.

ANDAKT

HERRENS BØNN

Vår Far i himmelen!
La navnet ditt helliges.
La riket ditt komme.
La viljen din skje på jorden
slik som i himmelen.
Gi oss i dag vårt daglige brød,
og tilgi oss vår skyld,
slik også vi tilgir våre skyldnere.
Og la oss ikke komme i fristelse,
men frels oss fra det onde.
For riket er ditt
og makten og æren i evighet.
Amen.

FELLESSANG

O bli hos meg! Nå er det aftentid,
og mørket stiger - dvel, o Herre blid!
Når annen hjelp blir støv og duger ei,
du, hjelpeløses hjelper, bli hos meg!

Snart svinner livets dag, det kvelder fort,
og jordens lys alt mørkner og går bort,
forandringens skygge følger tro min vei -
o du som ei forandres, bli hos meg!

O la meg se ditt kors i dødens gys,
driv mørket bort og vær meg livets lys!
Da skinner morgenrøden på min vei.
I liv og død, o Herre, bli hos meg!

VED GRAVEN

Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, nei, intet sted.
Hvor du meg fører ene, jeg følger med.

Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode Ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem.

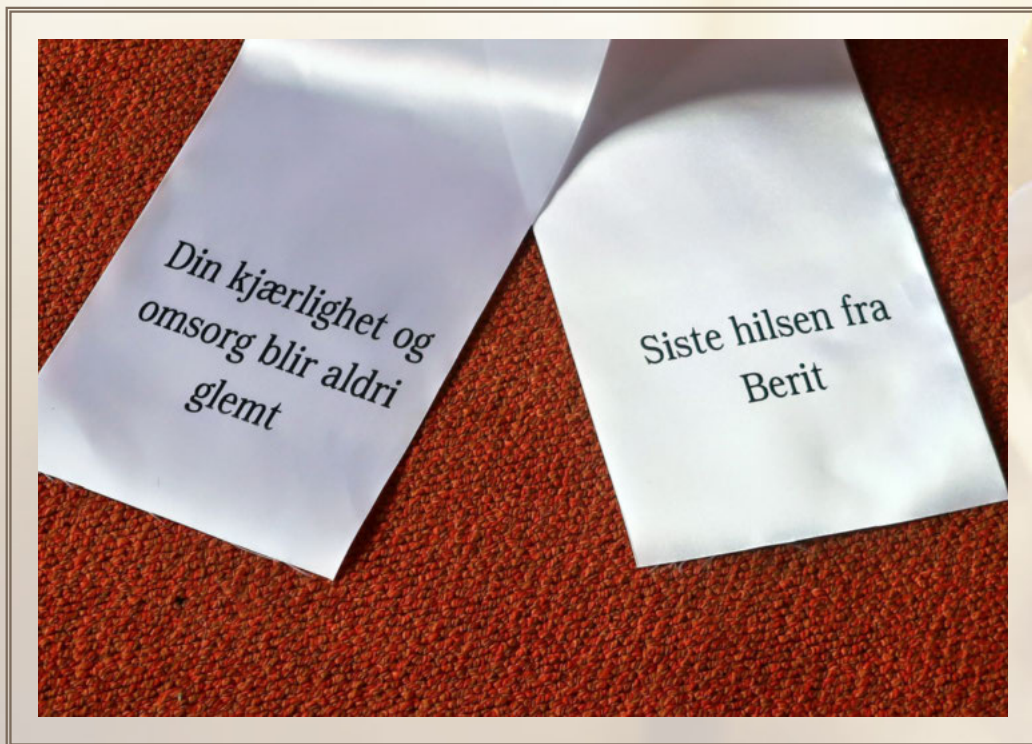

Kjell Arne Grøntjernet

Hilde Gullen Grøntjernet

Dina Grøntjernet

Anna Grøntjernet

Linea Maria Grøntjernet

Jon Nafjord

Mart Grøntjernet

~~Blenny Øst~~

Solrun Haukedalen

Askjoru Haukedalen

Isleid Selving

Oddvar Andersen

~~Oseger Elvander~~

Hans Stubne

Eisabeth GtH

Lars Bråten.

Jens Bråten

Arne den Bråten

Gutne og Jan Bråten

Isleid og Hans Hauken

Torge Høstunstad

Mart Villisen

JørWien

Magne Skug

Olvind Vaata

Maren E. Vaata

Nats V. Kristiansen

Kim Alexander Vaata

Ingvold Munkereid

Isleid Munkereid Lohre

Arne Torolf Grøntjernet

Eva Gjøllen

Korshjellen

Odd-Erik Haakenstad

Inga Haakenstad

Berit

Mona

Tonid

Svein

Benedicte Brubakken

Jeanette Brubakken

Bente og Olav Brubakken

Winnie og Odd Evensen

Grete og Halvor

Pon og Hage

Tor Magnusson

Risti Haakenstad

Gunnar Haakenstad

Halvor og Halvora

Mart og Haakenstad

Vera og Haakenstad

Ottav. Haakenstad

Bjorg Lyse

Kare Lyse

Petter Erik Haga

Anne Bunde Madsen

Bert Rune Madole

Lars Østby

Johan P. Braastad

Mart Sorumhagen

Knut Bratli og Anne Triggeland

Gunnar Perskes

Arne Torolf Grøntjernet

Knut A. Sunli

Eid J. Paulsrud

Per Paulsrud

Anne-Grette Egdetveit

Jan Kilde

Solveig Friestad Tangen

Per Egil Tangen

Ivar Haabensked

Ragnhild Gullegreff

Marianne Raastad

Ejvind Myhre

Olav Sørensen

Terje Væthøy

Elisabeth og Egelvar Nilsen

Junger Maart Solberg Aas

Trold Høge Kvik

Ragnhild Tronvitt

Hoakon Hoakstad

Hanne & Steinar Solberg

Sidsel & Rune Asprusten

Anne Holset

Dag Erik Lørdal

Eid Lørdal

Anders Ostby

Anne Lørdal

Ein Arntsen

Eva Gaardes

Ole Fretten

Eslev Naga

Disa Asprusten

Arne Torolf Grøntjernet

Gilbert Aan

Kari H. Oasen

Aina Edvardsen

Slav Brubak

Erik Ramsted

May Gunn Samu

Arvid Schiøtz Natterud

Elisabeth Wagner

Reidunn Flothe Trøgevic

Margarete Nordland

Minnetale

Karl og Maren Grøntjernet fikk sønnen Arne Torolf i 1943. Han vokste opp på Småbruket Munkerud nordre i Søndre Oppdalen sammen med storesøster Berit og lillesøster Anne Lise. Nå er Berit alene tilbake av søskenflokket. Arne gikk på Søndre Oppdalen grendeskole og fortsatte utdanninga si på den Tekniske Fagskolen i Porsgrunn.

Arbeidsplassen hans ble Hadeland Energi som var E-verket for Hadelands-kommunene Gran, Jevnaker og Lunner. Hos Hadeland Energi gikk han gradene og endte til slutt opp som salgs og tilsynssjef for han var en arbeidsom, dyktig og pålitelig medarbeider. Hadeland Energi hadde til å begynne flere avdelingskontorer, men hovedkontoret lå på Jaren. Arne jobba først på Jevnaker, men i senere år var arbeidsplassen hans på Jaren.

Arne gifta seg med Ester Elise Haga i 1967 og sammen fikk de sønnen Kjell Arne i 1968. De første årene av ekteskapet flytta familien en del og bodde blant annet på Jevnaker, Gran og på bruket Haga i Lunner hvor Ester hadde trådt sine barnesko. Arne var med å drive gardsbruket på Haga samtidig som han skjøtte jobben sin hos Hadeland Energi. Allerede i 1975 tok han over Munkerud nordre fra sin far, og drev også dette bruket noen år. Kjell Arne sparka fotball under oppveksten og Arne fulgte opp sønnen og deltok aktivt i fotballmiljøet denne perioden. Han hadde selv spilt fotball i yngre dager.

Arne og Ester ble skilt tidlig på åttitallet, og Arne flytta da tilbake til Munkerud. Ved hjelp av dugnadshjelp og egeninnsats ble det bygd et nytt våningshus på Munkerud der Arne flytta inn i 1983. I 1989 traff Arne og Marit Brubakken fra Kragerø hverandre. I november 1989 kom Marit til Roa og i juni 1991 gifta Arne og Marit seg. I starten av ekteskapet dro de ofte på hytta ved Avalsjøen. Dit dro de gjerne sammen med et

vennepar og var mye på tur i skog og mark. De dro også på hytta Marit hadde i Kragerø. Arne var et arbeidsjern og hadde alltid prosjekter som han engasjerte seg i. Så begge hyttene fikk nyte godt av arbeidet han la ned. Blant annet la han inn strøm i hytta på Sørlandet.

Marit klarte også å få overtalt Arne til å bli med på en busstur til Rhindalen i Tyskland, og etterpå ble det mange bussturer nedover i Europa på 1990 og 2000 tallet. Før dette hadde Arne knapt vært utenfor landets grenser. Det ble også en hyggelig tur med Hurtigruta. Men ellers var Arne en svært hjemmekjær mann. Ektefellene var begge aktivt med i Skytterlaget i Søndre Oppdalen og Arne var også formann for laget i flere år. Arne var rettferdig, snill og godt likt av alle. Han hadde aldri et vondt ord å si om noen.

Å kjøre bil og traktor var viktig for Arne og han var en arbeidskar. Det var gjennom å arbeide han holdt seg i form. Arbeidet gav han glede og uten daglige prosjekter ble han rastløs. Selv etter at det ikke var gardsdrift på Munkerud og småbruket var overført til sønnen drev Arne med å gjøre ett og annet rundt på småbruket. Det er fortalt at selv da Arne var ung, spurte han foreldrene sine om det var arbeid han skulle gjøre før han spilte fotball, så det å arbeide var nok noe han hadde i seg fra ung alder av.

Etter at gardsdrifta på Munkerud var avvikla fikk Arne interesse for hester og begynte å trene travhester og ble en del av travmiljøet i Oppdalen. Det var på 90tallet at det igjen var hester på Munkerud. Arne og Kjell Arne delte interessen for travhester sammen. Faren til Arne døde i 1998 og gårdshuset ble totalrenovert. Otto Morten var byggleder. Arne og Kjell Arne gjorde en stor egeninnsats i forbindelse med restaureringen og fikk også god hjelp i fra familie og venner. Arne sine

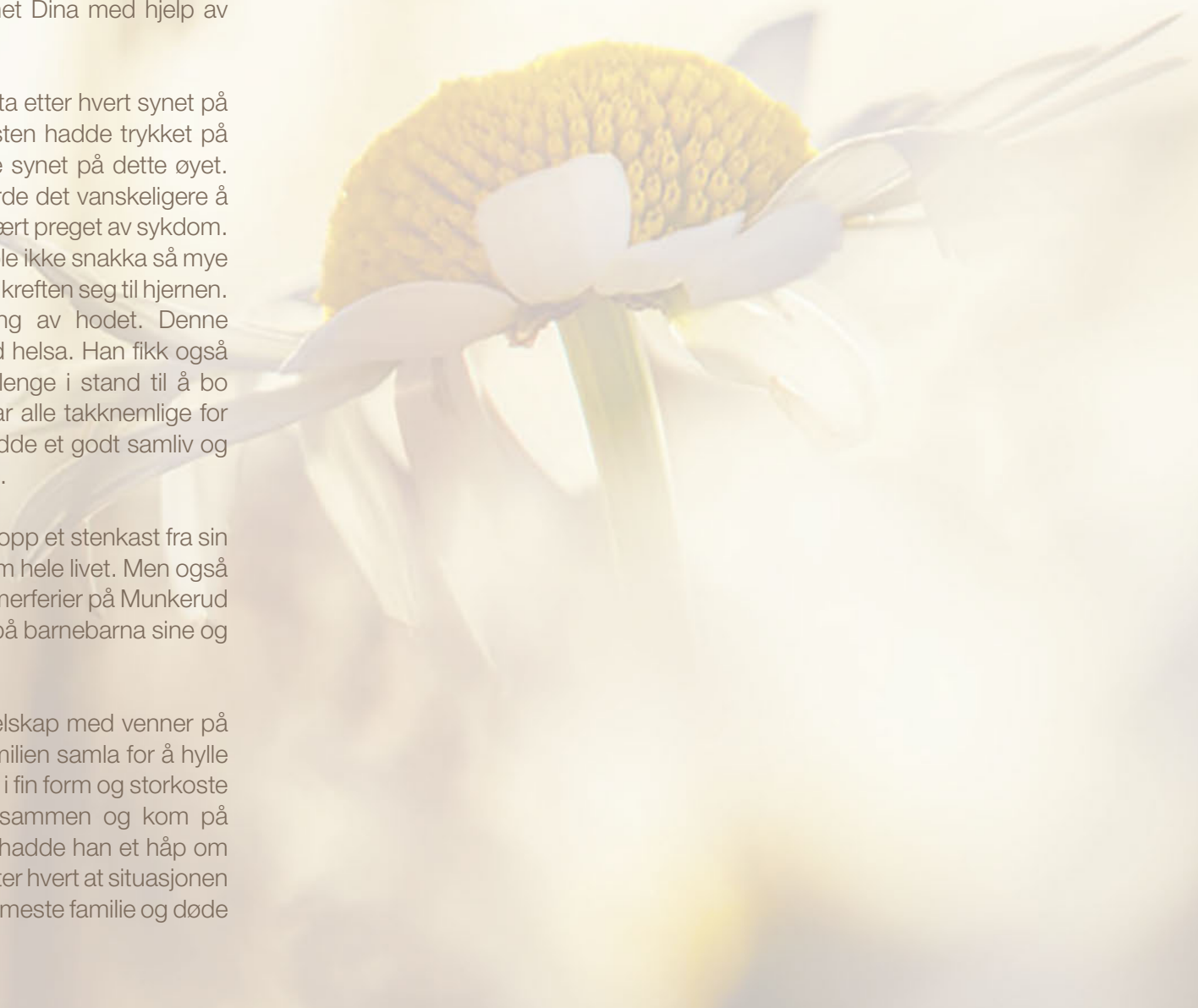
snekkerferdigheter kom godt med i dette prosjektet som i mange andre prosjekter opp gjennom årene. Kjell Arne og Hilde flytta inn i boligen på Munkerud i 2000. Etter en brann i låven hvor hestene holdt til og en ny stall ble bygd ble det etter hvert ridehester og ikke travhester på Munkerud. Dette var et prosjekt som barnebarnet Dina med hjelp av bestefar var engasjert i.

Arne ble pensjonist da han fylte 62 år for han mista etter hvert synet på ene øye. En godarta svulst ble fjerna, men svulsten hadde trykket på synsnerven og det var derfor ikke mulig å redde synet på dette øyet. Han fikk også nevropati i armer og bein som gjorde det vanskeligere å komme seg rundt. Spesielt de to siste årene har vært preget av sykdom. Han hadde på et tidspunkt fjerna en føflekk. Det ble ikke snakka så mye om dette, men uten at noen visste om det spredte kreften seg til hjernen. Da dette ble oppdaga ble det strålebehandling av hodet. Denne behandlinga tok på og det gikk fort nedover med helsa. Han fikk også diabetes. Ved god hjelp av ektefellen var Arne lenge i stand til å bo hjemme selv om han trengte mye hjelp. Dette var alle takknemlige for siden Arne var så hjemmekjær. Arne og Marit hadde et godt samliv og Marit vil huske Arne som en god og snill ektefelle.

Barnebarna Linèa Maria, Anna og Dina har vokst opp et stenkast fra sin bestefar og har hatt et nært forhold til han gjennom hele livet. Men også bonusbarn og barnebarn har tilbrakt mange sommerferier på Munkerud og har hatt stor glede av dette. Arne kom tett innpå barnebarna sine og de var til glede for hverandre.

Arne fylte 80 år i februar i år og hadde først et selskap med venner på fredag 10. februar. På søndag 12. februar var familien samla for å hylle jubilanten. Ved begge disse anledningene var han i fin form og storkoste seg. Men da var kreftene oppbrukt, han datt sammen og kom på korttidsavdelingen på LHOS. Til å begynne med hadde han et håp om å komme hjem, men både han og andre forstod etter hvert at situasjonen i stedet forverra seg. Han var omkransa av sin nærmeste familie og døde på LHOS 21. mars 2023.

Kristin Sundt, prest

Boka vår

Nå er siste kapittel i boka vår skrivi pappa,
Det er ikke flere sider igjen.
Boka vår vart lang, vi skreiv i den nesten hver dag i 55 år.
Mange dager skreiv vi i sammen,
noen dager hver for oss,
noen dager skreiv vi mye andre dager bare noen få ord.

De aller fleste kapitlene i boka vår er fylt av glede. Men boka er som livet, det er også kapitler med sorg. Selv når livet ikke smilte var ordene vi skreiv gode, det var ingen dårlige ord imellom oss.
Mange kapitler har blitt skrevet på Avalsjøen, et og annet på fisketur på Hardangervidda, flere i forbindelse med fotballen, noen på travbanen og mange i arbeidsfellesskap på Munkerud. Jeg skreiv om deg selv om vi ikke var sammen og jeg tror at du skreiv om meg når jeg var borte,

Etter hvert ble boka vår fylt av ord om jentene – barnebarna dine.
Ordene kom lett, og kapitlene ble mange.
Alle disse kapitlene beskriver liv, latter, glede og stolthet.
Du var så nær jentene at du skrev egne bøker med hver og en av dem.
Du skrev også ei lang og god bok i sammen med Hilde.
Jentene, Hilde og jeg er takknemlige for å ha disse bøkene i sammen med deg. Vi er privilegert som i framtiden kan bla opp i bøkene når vi vil. Av og til vil nok bøkene åpne seg av seg selv - kanskje når vi minst venter det og stundom vil det komme frem ord og kapitler som nesten var glemt.

De siste kapitlene i boka vår var vanskelig å skrive både for deg og for meg, noen ganger kan ord være vriene, sette seg fast og være umulig å få ut, men jeg er glad og takknemlig for at vi fikk avsluttet boka i sammen - ikke vær for oss.

Boka vår er som deg pappa,
fylt av kjærighet, gode handlinger og vennlige ord.

Mette vil nå synge en sang i fra meg - jeg tror du ville likt den, og jeg tror du hadde satt stor pris på at Mette fremfører den og ikke jeg.

Tusen takk for alle gode minner. Jeg ønsker deg alt godt på ferden videre!

Kjell Arne

TIL BESTEFAR

Vær sterk, kjære venn.
Kroppens uro glir snart over.
Kjenner du våre hender,
som holder dine mens du sover.

Tåken letter, sola stiger,
snart skal mørket svinne hen.
Den neste reise står for tur,
vi gir en aller siste klem.

I livets kuperte landskap,
det knyttes sterke bånd.
Helt fra første dag vi møttes,
fant vi trygghet i din hånd.

Nå var det vi som trygget deg,
slik som du har trygget oss.
Med kurs mot stille vann.
Avskjedstårer, du kastet loss.

Et stort fang, et hjertelig smil,
takk for alle gode minner.
En bestefar i kjeledress,
som spanderte saft og ispinner.

Inne i stallen, ute på tunet,
Vi fikk alltid være med.
Fisketur og hyttebygging,
og lukt av nykløyvd ved.

På brygga vi står igjen,
det blir tungt og trist og kaldt.
Men i minner finnes varme,
fra det kjente som forsvant.

Gjennom alt vi har fått og lært,
vår kjære, gode bestefar.
Er kjærlighet den største gaven.
Du vil for alltid være nær.

En hilsen fra Dina, Anna og Linéa Maria

Anne Marie Munkorud
★ 18-4-1913 † 30-4-2003

Å leve med sorg

Det å savna

Det er eit privilegium
å kjenna savn.
Vondt, ja og tungt.
Men det fortel
om ein nærleik som var.
Om varme, lys
og latter.
Det å savna er
den andre sida
av det å ha fått.
Å ikkje kjenna
savn, ville vera å
aldri ha elska.

Bente Bratlund

Sorg er livets normale reaksjon på tap

Sorg er ikke en sykdom som kan behandles med noen enkle medisiner. Sorg handler om livets reaksjon på å ta avskjed med noen som er blitt en del av vårt liv og vår historie.

I ukene etter et dødsfall opplever vi sorgen forskjellig. Noen trenger å være alene, mens andre ønsker fellesskap og støtte fra medmennesker. Familie, venner eller naboer kan være gode støttespillere i denne tiden. Mange synes det er vanskelig å dele sorg og savn med mennesker de omgås i det daglige. Da kan det være lettere å søke støtte hos noen som har ansvar for dette i sitt arbeide. I mange menigheter er det prester, diakoner eller andre som tilbyr samtaler eller sorggrupper.

Organisasjoner som Human-Etisk Forbund, Røde Kors og Fransiskushjelpen har også tilbud i denne sammenheng. Noen kommuner har også opparbeidet et slikt tilbud. Disse mulighetene nevnes fordi vi vet at det kan være til hjelp for mange. Vi har noe å hente i å samtale med andre mennesker, enten individuelt eller i grupper.

Også barn sørger

Oppmerksomheten er dessverre ofte ensidig rettet mot de voksne. Det kan være mange årsaker til dette. Vi er så fordypet i egne reaksjoner at det ikke er overskudd til å hjelpe andre. Noen ønsker å beskytte barna. I beste mening unnlater vi derfor å snakke om døden

og tapet. Dermed overlates barna til sin egen fantasi som ofte kan være langt verre enn virkeligheten. Barn kan reagere negativt på å bli holdt utenfor. Det er viktig at de får en følelse av å få være med, og at vi tar oss god tid til å snakke med dem.

I denne boken er det Psykolog Reidun Ingebretsen som skriver om det å leve med sorg.

Det er ingen fasitsvar på det å leve med sorg. Teksten er ment som en generell betraktning.

Vi har også vår egen sorgbok som heter «Vi møtte sorgen». Ta kontakt med oss, så får du boken uten kostnader.

Minnene

Ta det med deg!
Det minste av grønt
som har hendt deg
kan redde livet ditt en dag
i vinterlandet.

Et strå bare,
et eneste blankt lite strå
fra sommeren i fjor
frosset fast i fonna,
kan hindre skredets
tusen drepende tonn
i å styrte utfor.

Hans Børli

Å leve med sorg

Psykolog Reidun Ingebretsen:

Sorg er reaksjoner på tap av noen vi er knyttet til. Noen ganger føles det som hele tilværelsen blir ribbet for mening, og en kan tvile på om en noen gang kan bli skikkelig glad igjen. Da holder det ikke med lettvinde trøstens ord eller formaninger - hverken fra en selv eller andre. Det er ikke bare å "ta seg sammen" eller "ta det pent". Det blir også viktig å ta de følelsene en har, på alvor.

Varierte følelsesuttrykk

Sorg har mange ansikter. Vi kan ikke måle hva et menneske eller et forhold har betydd ved å se på de følelser som vises. Som individer har vi ulike måter å vise følelser og forholde oss til vanskeligheter på. Noen viser sin sorg åpent, mens andre bærer den i stillhet eller lar tårene kun få utløp i enerom. Sorgens intensitet varierer. Mennesker i sorg er ikke uten videre preget av tristhet hele tiden. Følelsene kan veksle på en måte som kan være vanskelig å forstå både for en selv og andre.

Jeg kjenner ikke meg selv igjen

Mange som har mistet en nærstående, reagerer på at de ikke er "sitt gamle jeg". Følelsesintensiteten kan virke skremmende. Bølger av sorg kan velte inn over en, når en minst venter det. Det er så mye som minner om den som er borte og det som var. Det kan skape en følelse av utrygghet. En har ikke helt

kontroll over seg selv eller sin nye livssituasjon. En enke uttrykte det slik: "Når jeg er borte, må jeg ta sjansen på at jeg kan begynne å gråte hvis jeg får min manns yndlingskake eller på annen måte blir minnet om han. Jeg har sagt fra til dem jeg skal til, slik at de vet om det."

Denne enken godtok egne reaksjoner og satte ord på hva hun følte. Det gjorde det også lettere for dem som var rundt henne å forstå henne. På den måten fikk hun kontakt og støtte. Det hadde hun gått glipp av hvis hun hadde holdt seg hjemme av redsel for å bli oppfattet som "rar" eller "sippete".

Sorg kan tappe for krefter

Etter et dødsfall er det vanlig at tankene kverner rundt tapet. Den sørgende har ofte behov for å snakke om det som har skjedd. Dette kan hjelpe en til å innse at dødsfallet er en realitet og åpne for følelsene omkring tapet.

Alle tanker og følelser i forbindelse med det som har skjedd, tapper krefter og det kan bli lite overskudd til andre gjøremål. Det er vanlig å føle seg trett og kraftløs, miste matlysten og få søvnavanser. Som en sørgende sa, kan en føle seg dårlig uten å være syk, og utslitt uten å ha utrettet noe. Sorgen kan betraktes som et 'arbeid' i seg selv, som en prosess som krever tid og oppmerksomhet. Det dreier seg ofte om et tilbakeblikk på forholdet til avdøde og dermed på eget liv. Et nærliggende spørsmål er ofte: "Hva med meg nå?"

Tilbakeblikk, minner og gjentatte tanker om det som har skjedd, kan prege både unge og gamle. Når tapet og det som har vært, blir i fokus for oppmerksomheten, går dette rimeligvis ut over konsentrasjonen og hukommelse.

Sørgende sier ofte: "Jeg klarer ikke å samle tankene ordentlig". En kan gå omkring og gjøre ting nærmest ved siden av seg selv for så plutselig å stoppe opp uten å vite hva en egentlig hadde fore. Dette er forståelig ut fra den sorg en gjennomlever og er ikke tegn på at en har blitt "sløv".

Når det gjelder eldre som er i sorg, kan både de selv og andre komme i skade for å skylde

på "alderen". Selvfølgelig kan sykdom og mer varige forandringer inntreffe også samtidig med et tap. For de fleste gjelder det imidlertid at det blir lettere å samle tankene når de verste følelsesmessige bølgene har lagt seg. Tanker og følelser, kropp og sinn, henger nøye sammen.

Sorg tar tid

Vi klarer ikke å omstille oss til en ny virkelighet over natten. Denne forståelsen gjenspeiler seg også i dagligtalen: "Vi må ta tiden til hjelp". I et forsøk på å finne trøst i sorgen griper en lett til uttrykk som: "Tiden leger alle sår".

For en som nylig har mistet en nærstående kan et slikt "visdomsord" virke ugyldig. Det kan være umulig å forestille seg at en skal slutte å sørge. De fleste opplever imidlertid etter hvert at den verste smerten lindres, selv om savnet kan vare ved. Gradvis kan det bli lettere å tenke på og snakke om den som er død uten at de vonde følelsene blir overveldende. Det betyr ikke at en glemmer, snarere at en kan tenke tilbake uten å se det hele gjennom sorgens briller. Personen og vedkommendes liv kan tre klarere frem, men med gode minner og livsglede.

Selv om tiden er på parti med den sørgende, er ikke tiden i seg selv noen problemløser. De fleste må gjentatte ganger oppleve og gjennomleve påminnelsene om og konsekvensene av at ens kjære er borte. Vi

snakker ofte om et sørgeår. Da har en vært igjennom årstiden, årstider, og høytider siden dødsfallet. Det kan bety at en opplever å ha kommet et skritt videre. Det innebærer imidlertid ikke at vi kan fastsette et år som den tid det er naturlig å sørge. Sorg følger ikke slike normer. Noen som må skyve egne reaksjoner til side i den første tiden etter dødsfallet, kan for eksempel gi rom for egen sorg, når andre i familien eller den ytre situasjonen har roet seg. Det vil ofte være mange påminnelser og bølger av sorg i lang tid etter tapet.

Når en mister et barn, vil for eksempel skolestart, avslutninger og merkedager for barnets jevnaldrende representere påminnelser om hva som kunne ha vært. På den måten er det vanskelig å sette en endelig sluttstrek for sorgen. Samtidig får andre sider av livet, gleder og mål gjerne større plass. Mange sorgrunder

Situasjoner som er "for første gang" siden dødsfallet er gjerne ekstra vanskelige. Det som skjer, blir lett ordnet ut fra "før og etter dødsfallet." Det er som en må sørge over bit for bit av forholdet og alle de møtepunkter en hadde sammen. En enkemann fortalte at han trodde det verste av sorgen var over, helt til han kom til landstedet og så alt som hadde vært konas og deres felles liv der. Denne delen av tapet avdekket fremdeles åpen sorg.

Det er også typisk at ting som en før kunne irritere seg over, kan bli savnet nå – det kan gjelde tannkremtuber som ikke ble skrudd igjen, rot og ertende kommentarer.

Sorg går i bølger

Sorgreaksjoner følger ikke noen strømlinjeformet prosess med ulike faser fram mot akseptering av tapet. Følelsene veksler. Hvis en venter at det bokstavelig talt skal gå bedre og bedre dag for dag, vil mange bli skuffet. Terrenget kan minne mer om et kupert fjellandskap der det kan være dype daler og myrsøkk mellom de utkikkspunktene som gir oversikt og fritt utsyn. Hvis en står i stampe, kan det være nyttig å tenke at en prøver ut enda et område av ulendt terreng foran seg.

Påminnelser i omgivelsene

I tillegg til at tanker kan komme ubedt, byr omgivelsene på en rekke påminnelser. Det gjør vondt å bli minnet om det som var og ikke er mer. Samtidig er dette en hjelp til å forstå at tapet virkelig er skjedd og til å forholde seg til egne følelser. For de fleste er det derfor ingen løsning å rydde bort alt som kan minne om avdøde eller unngå alle påminnelser.

Minneting kan representere en trøst. Ulike mennesker har forskjellig tilnærming her og må kjenne etter hva som oppleves naturlig. Jeg råder ofte til at en ikke foretar altfor effektive ryddeaksjoner med en gang, i hvert

fall ikke på vegne av andre sørgende. Det kan lønne seg å la det gå litt tid før en foretar flyttinger eller større omskiftninger, slik at en ikke handler i panikk eller ut fra umiddelbare innskytelser mens en er i ubalanse.

Måten tapet skjer på

Måten dødsfallet skjer på kan virke inn på reaksjonene. Ved brå og uventede dødsfall får en ikke mulighet til å forberede seg på forhånd. Det blir et ekstra sjokk. Etter dramatiske hendelser kan en plages av vonde bilder og sanseintrykk. Dette kan bli forsterket av presseomtale og påminnelser en har lite styring med. Også etter lange sykeleier kan imidlertid selve dødsfallet komme uventet og upassende. Stell og omsorg kan ha krevd så mye av de nærmeste at de i liten grad har kunnet forberede seg på å takle den omstilling de selv må gjennom.

Inntrykk fra dødsleiet kan sitte som spikret og det er ofte stor detaljrikdom i sørgendes beretninger om hva som ble sagt og gjort eller hva en har unnlatt å gjøre. Der de nærmeste ikke har vært til stede, er det viktig at de får best mulig svar på sine ønsker om informasjon om det som har skjedd og får mulighet til å se den som er død. Dette er både et møte med virkeligheten og en mulighet til avskjed.

Respekt for den enkelte og ivaretagelse av pårørende rett etter et dødsfall kan bidra til å forebygge problemer.

Borte, men likevel nær.

Mange mennesker i sorg har følelsen av at deres kjære på en eller annen måte er nær, og de synes de kan se, høre eller fornemme vedkommende. Noen er redde for å bli oppfattet som unormale dersom de forteller om det. Dette er imidlertid vanlige opplevelser. Følelsesmessige bånd brytes ikke umiddelbart og den sørgende er fortsatt opptatt av den som er død. En slik sansemessig beredskap gjør også at en kan skvette til når en ser en som ligner avdøde. Mange griper seg selv i å tenke "Dette må jeg huske å fortelle når jeg kommer hjem". Slike erfaringer kan opptre sammen med at en smertelig visshet om at personen er død.

Hadde jeg bare...

Noen plages av tanker om hva de burde ha gjort eller unnlatt å gjøre. Skyld kan dreie seg om tidligere konflikter i forholdet, selve dødsleiet eller tanker om en selv kunne ha gjort noe for å hindre det som skjedde. Andres forsikringer om at "Du har gjort alt du har kunnet", kan prelle av. Selv om en logisk sett ikke har skyld, kan tvilen nage. Andre kan måtte tåle å lytte til disse følelsene også, slik at den sørgende ikke blir overlatt til seg selv. Heller enn å benekte et hvert grunnlag for skyld, kan det i noen tilfelle være nødvendig å arbeide med å tilgi seg selv. Vi har ikke alltid overblikk nok til å handle perfekt, verken i dagliglivet eller i krise-situasjoner. Heller enn å gjenta for seg selv "Jeg burde ha skjont hvor

syk han var", kan en kanskje komme frem til og godta at "Jeg klarte ikke å sette sammen alle bitene i puslespillet og skjønte hvordan det var fatt før det var for sent". Tilsvarende kan gjelde for f.eks. "Jeg skulle ønske at jeg hadde vært mer tålmodig, men slik situasjonen var, klarte jeg det ikke."

Kontakt og støtte.

Mennesker i sorg kan trenge noen å snakke fortrolig med, noen de kan betro seg til og noen som kan lytte. Like viktig kan det være å ha noen som kan gi praktisk hjelp når det trengs eller som bare "er der". Slekt og venner blir viktige støttespillere. Heldigvis er det heller ikke lenger slik at folk flest tror at en må være på sammebruddets rand for å oppsøke et hjelpetilbud. Å søke hjelp i en krise betyr at en gjør noe aktivt for å klare å forholde seg til situasjonen.

I en krise kan en føle seg overveldet. Spørsmål og tanker om alt en må ordne kan komme hulter til bulter. Da kan det være behov for hjelp til å sortere hva som må gjøres med en gang, hva som kan vente til i morgen, neste uke eller neste år.

Utgangspunktet må være lydhørhet for hva den sørgende selv synes er viktig. Da er ikke bare rasjonell logikk enerådende. Kanskje gir det en ekstra drivkraft å kunne ivareta noe som avdøde satte pris på eller realisere noe av det som var felles planer.

Når det skjer

Når det vi
frykter skjer,
går det an
å mestre sorg.

Men vi trenger omsorg
som et varmt teppe
rundt skuldrene våre,
mens vi fryser.

Tove Houck

Tapsreaksjoner

Sorg har blitt kalt den pris vi må betale for vårt engasjement. Det er ingen lettvinde oppskrifter for å "gå utenom sorgen" over et menneske vi har brydd oss om. Samtidig har det med rette blitt reist mye kritikk av en forståelse av sorg der en setter opp faste stadier i sorgprosesser. Slike normer for sorg kan føre til at en blir ufølsom for å møte den enkeltes reaksjoner slik de faktisk er. Det er ille nok å oppleve sorg, om en ikke skal bli konfrontert med snevre forventninger om hva som er "riktig" måte å sørge på. Ikke alle har langvarige eller intense sorgreaksjoner.

I møte med døden leter vi ofte etter forklaringer som skal formilde hendelsen. "Så vondt som han hadde det, var det kanskje best at han fikk slippe." Slike uttalelser kan sørgende selv komme med og mene. Hvis slike kommentarer blir formidlet på en slik måte at en "ikke har rett til å være lei seg", virker imidlertid dette negativt. Selv om en på en måte er glad for at en kjær fikk slippe lidelse, kan egen tapsfølelse være sterk. Det er typisk for sorg at følelsene ofte vil være blandet og sammensatte. Også lettelse over å slippe ut av et vanskelig forhold eller tyngende omsorgsoppgaver kan gå sammen med fortvilelse og savn. Den enkeltes følelser er reelle slik de er, og ingen har fasit på hvordan de "bør" være.

Det kan være vondt å miste en person en har stått i et avhengighetsforhold til, uansett

om forholdet mest har vært preget av uenighet. Kommentarer om at "Nå må du da være glad for å slippe alt strevet", kan treffe på skyldfølelse heller enn lettelse. Hvilke følelser som dominerer kan skifte i rask rekkefølge, men det er nyttig å være kjent med at lettelse kan være et element i sorgen. Noen forhold kan ha opphørt å fungere følelsesmessig før dødsfallet eller en har sørget over "bit for bit" av forholdet på forhånd. Da kan mye av det følelsesmessige arbeidet med sorgen allerede være gjort ved dødsfallet (ante-sipatorisk sorg). Likevel erfarer mange at det tross alt blir noe annet når dødsfallet inntreffer. Et dødsfall kan noen ganger sette i gang sterkere følelser enn det vi hadde forventet fordi tapet rører ved strenger av tilknytning som vi, kanskje til tross for forberedelse eller lang adskillelse, likevel ikke var ferdige med. Kanskje hadde vi noen forhåpninger og drømmer som nå må forbli urealiserte. Andres død kan også bli en påminnelse om forgjengelighet og brustne forventninger i eget liv.

Hvordan mestre tap

Vi mennesker har forskjellig stil når det gjelder å forholde oss til omstillinger. Noen går aktivt løs på alle problemer, mens andre er mer avventende og nærmer seg situasjonen forsiktig. Atter andre vil helst gå utenom. Slike mønstre gjenspeiler seg i sorg også. Noen som er gode problemløserer på andre områder, kan imidlertid oppleve at de blir stående litt i

stampe i denne situasjonen. Det er ikke bare ytre problemer å løse, men følelser å forholde seg til. Uansett ens anstrengelser når en ikke det "mål" å få tilbake den som er borte. Selv om en er "flink til å klare seg", kan en derfor føle seg frustrert og ha det vondt. En kan ikke trekke fram en bestemt mestringsmåte som den beste ved sorg. Hver og en må finne sin balanse mellom å gjemme seg og stå på og mellom å ta følelsene innover seg og - tross alt - se det som fortsatt kan være bra i nåtid og framtid. Mange legger vekt på å opprettholde kontinuitet og sammenheng mellom tilværelsen før og nå og å ha mulighet til å holde på med sine faste aktiviteter. Det gir en ramme og en struktur på hverdagen. Det er en hjelp til å komme seg videre.

Selve vekslingen mellom unngåelse, følelsesmessige reaksjoner over tapet og reorientering mot fremtiden kan være fruktbar for å mestre et tap. Sørgende er lite tjent med å presse seg selv hele tiden. Noen ganger opplever en likevel å måtte løfte seg etter håret og gjøre noe en har gruet fælt for. Når en greier noe en trodde var nesten umulig, øker det motet på å klare situasjonen.

Erfaringer fra en undersøkelse blant eldre enker og enkemenn viste at mange til tross for savn, var fornøyde med hvordan de klarte å takle vanskelighetene vel ett år etter tap av ektefelle. Det gikk stort sett bedre enn forventet. Etter tap av ektefelle gir kvinner i

Gleden og sorgen

Noen sier:

”Gleden er større enn sorgen,”

og andre sier,

”Nei, sorgen er størst.”

Men jeg sier

at de er uatskillelige.

Kahlil Gibran

større grad enn menn uttrykk for at (av de to) er de best rustet til å leve alene. Mange gir uttrykk for at de utvikler større selvstendighet og styrke til å klare ting på egenhånd. Med all mulig respekt og lydhørhet for den enkeltes opplevelser akkurat der han eller hun befinner seg, kan dette vise at det er håp om lys i andre enden av tunnelen også for andre som bare ser inn i mørket foreløpig. Mennesker som har opplevd tap og kriser, kan ofte i ettertid fortelle at erfaringene har gitt vekstmuligheter og nye perspektiver på livet.

Hjelp ved komplisert sorg

I en del tilfelle klarer ikke sørgende å reagere følelsmessig selv om sorgen berører dem sterkt. "Det sitter som en klump i brystet, og jeg drives rastløs omkring". Noen prøver å unngå alt som minner om dødsfallet og leve "som om" det ikke har skjedd. Andre kan fortelle detaljert om det som har skjedd, men uten at følelsene er med i det de sier. Dette er ikke uttrykk for likegyldighet. Det er snarere for smertefullt å ta følelsene inn over seg. I situasjoner der dette gir seg utslag i angst, kroppslige plager eller problemer med å fungere i arbeid/skole, fritid og samspill med andre, kan det være behov for faglig hjelp og oppfølging.

Andre kan ha behov for hjelp fordi sorgen gjennom lengre tid er som et åpent sår med

intens smerte, der en ikke finner lindring. Noen kan trenge hjelp til å få avledning fra alt som minner om tapet eller arbeide med adskillelsen fra avdøde, slik at de gradvis kan etablere en trygg plattform for sitt liv og sin fremtid igjen.

Etter dramatiske og voldsomme dødsfall kan det være ekstra behov for å få hjelp med posttraumatiske plager når en over tid har påtrengende minner, tanker eller drømmer, vedvarende unngåelse av det som minnet om hendelsen og vedvarende uro. Tap er ikke bare en utfordring for enkelt-individer. Familiemedlemmer kan reagere på ulike måter og ha problemer med å forstå hverandre og kommunisere. Dette kan skape vansker i samspillet mellom partnere, foreldre og barn og mellom søsken når de trenger hverandre som mest. Da kan familien trenge hjelp for å kunne snakke sammen.

Noen problemer skyldes ikke selve sorgen, men ensomhet og vansker i alene-situasjonen. Noen ganger kan det virke som den sørgende holder fast ved det som har vært av mangel på annen bekreftelse i nåtiden. Det kan være behov for å etablere nye kontakter og engasjementer. Etterlatte kan hjelpe hverandre i denne situasjonen. Nettverket blir viktig for å gi bekreftelse på at en tross alt ikke er helt alene likevel.

Sorg – behov for å forstå ulike uttrykksmåter og situasjoner

Hver og en må tas på alvor med sin sorg. Det innebærer å forstå at det er ulike uttrykksmåter og intensitet i sorgreaksjonene og ulike måter å takle dem på. Som nevnt kan følelsene veksle i rask rekkefølge. En som tilsynelatende har godtatt tapet, kan igjen føle at det hele er uvirkelig eller oppleve sinne, bitterhet og kanskje misunnelse i forhold til andre som kan forsette som før med den største selvfølgelighet.

Det er utarbeidet nyttig materiell både for mennesker i sorg og for andre som vil være til støtte for barn og voksne i sorg. "Landsforeningen uventet barnedød" og 'Vi som har et barn for lite' har utarbeidet en rekke brosjyrer beregnet på foreldre, søsken, besteforeldre og andre som opplever barns død (se litteraturliste).

Sørgende etter selvmord kan ha ekstra behov for støtte og hjelp til å gå videre i livet. Det er utarbeidet egen veileder for ivaretagelse av etterlatte etter selvmord (Helsedirektoratet). Krig, terror, ulykker og store tragedier har vist oss betydningen av fellesskap og å løfte i flokk. Både ved slike ekstraordinære hendelser og ved tap og traumer som ikke rammer så mange, kan enkeltpersoner og familier trenge fellesskap, forståelse, hjelp og støtte.

Aktuell litteratur

Litteratur for voksne

Bugge, Kari & Røkholt, Eline G. (2009):
Barn og unge som sørger.
Fagbokforlaget.

Dyregrov, Kari & Dyregrov, Atle (2007):
Sosial nettverksstøtte ved brå død.
Fagbokforlaget.

Helsedirektoratet (2011):
*Etter selvmordet – veileder om ivaretagelse
av etterlatte ved selvmord.*

www.lub.no
Landsforeningen uventet barnedød.

www.etbarnforlite.no
Vi som har et barn for lite.

Stroebe, Margaret S., Hansson, Robert O.,
Schut, Henk & Stroebe, Wolfgang (2008):
*Handbook of bereavement,
research and practice.*
American Psychological Association.

Ekvik, Steinar (2001):
Tårer uten stemme – Om barn og sorg
Verbum

Ekvik, Steinar (2000):
*Den undervurderte sorgen
– Om å miste gamle foreldre*
Verbum

Ekvik, Steinar (2002):
*Ta det som en mann – Når menn
og kvinner sørger forskjellig*
Verbum

Eidsvåg, Inge (2002):
*Når livet kaster skygge
– Refleksjoner om mening,
omsorg og trøst*
Cappelen

Torkelsen, Terje (1996):
*Sangen etter dine sko – En beretning
om sorg, selvmord og livstro*
Genesis

Dyregrov, Atle og Lytje, Martin (2021):
Håndbok i barns sorg
Fagbokforlaget

Bøhle, Solveig (1988):
*Noen blir tilbake
– Når et menneske tar sitt eget liv*
Ex libris

Bratteli, Randi (1987):
Videre alene – Om å ha mistet en livsledsager
Gyldendal

Bratteli, Randi og Sørbye, Liv W. (1989):
*Sorgen og livet – Pårørendefortellinger
og følelsesmessige og praktiske sider ved
pårørendes situasjon*
Gyldendal

Rogne, Kari (1993):
*Vi som blir igjen
– Pårørende i møte med sykdom,
ulykke og død, og livet som går videre*
Grøndahl

Retterstøl, Nils og Dahl, Per Arne (1995):
"Å leve med sorgen"
Luther

Ellingsen, Svein (1989):
*Mens jeg her er tatt til side
– Dikt og salmer*
Verbum

Myhre, Anne M. (1992):
*Det kan ikke være sant
– Når et lite barn dør*
Universitetsforlaget

Skeie, Eivind (1996):

Dyrebare døgn

– *En vandring i sorgens landskap;
en nær pårørendes beretning*

Luther

Vinnes, Bjarte og Myskja, Audun (2003):

Kampen om håpet

– *En dagbok om kreft og kjærlighet*

Fagbokforlaget

Magnus, Jon (1999):

Veien til Karlsvogna

– *En ektefelles beretning
om kreftsykdom og død*

Forum Aschehoug

Seiness, Cecilie (2003):

Mor – Om å miste en mor i ung alder

Samlaget

Ranheim, Unni (2002):

Vær der for meg

– *Om ungdom, død og sorg*

Tell Forlag

Kringlebotn, Åse (2018):

Den største sorgen og veien videre

Kolofon forlag

Bøker for barn (og voksne)

Breen, Else (1975):

I stripete genser

Aschehoug

Lorentzen, Karin (1976):

Stine Stankelben

Gyldendal

Kaldhol, Marit og Øyen, Wenche (1987):

Farvel Rune

Samlaget

Lindgren, Astrid (2004):

Brødrene Løvehjerte

Damm

Skeie, Eivind (1995):

Sommerlandet – En fortelling om håp

Luther

Hake, Karin (2014):

Kanskje bestefar er en stjerne

Omnipax

Guldbrandsen, Åse (2018):

Da Vilmas bestemor døde

Bøker for ungdom

Gaarder, Jostein (1998):

I et speil, i en gåte

Aschehoug

Enquist, Per Olov (1989):

Mannen i båten

Carlsen

Lindell, Unni (1986):

Den grønne dagen

Damm

Talbert, Marc (1987):

Sangen fra døde fugler

Cappelen

Mørk, Dea Trier (1982):

Aftenstjernen

Vindrose

Ønsker du bildene digitalt og/eller flere utgaver
av denne boken, ta kontakt med oss.

JØLSTAD
begravelsesbyrå

Br. Ekeberg AS
Tlf.: 61 33 20 30 - jolstad.no